

Deze roman, ‘Casa Lucia’ berust deels op fictie.

*Verscheidene gebeurtenissen zijn afgewisseld met fictie en realiteit,
echter de namen van de personen zijn echter wél veranderd.*

Auteur :Ellen Mastenbroek

Cover design :Ellen Mastenbroek

ISBN :9789402195926

Uitgave jaar :2022

*Het saldo van vermogen geeft géén echte
'RIJKDOM' aan.*

*Echte "RIJKDOM" is het kunnen 'delen' van
vermogen.*

01. Quality time

De koffer ligt voor de geopende kast op bed.

Het is een kwestie van hooguit twintig minuten en dan klapt Nora de volgepakte koffer dicht.

Het is een routine voor haar, de keren dat ze dit gedaan heeft, zijn niet meer te tellen.

Voor haar werk leefde ze als journaliste uit haar koffer, die van hotel naar hotel, haar vergezelde.

In haar koffer zat alles wat ze nodig had voor de weken dat ze op locatie werkte.

Vanaf haar jeugd was er interesse en de nieuwsgierigheid naar anderen geweest, in uiteenlopende situaties.

Dat maakte de beroepskeuze om buitenlands journaliste te worden, de enige juiste, toen ze een beroepsrichting moest kiezen.

Een aantal jaren had ze als oorlog correspondentente voor een bekende krant gewerkt. Maar na een aantal jaren was het genoeg geweest.

Toen haar omgeving merkte dat dood en verderf géén emotie meer bij haar op riep, trokken ze aan de bel.

Natuurlijk moest je ziel een harnas van staal hebben, om de gruwelijke persoonlijke verhalen en beelden niet tot je binnenste te laten door dringen. Het was tenslotte maar werk, haar beroep waar ze zich met hart en ziel in kon verliezen.

Haar werkgever had het raadzaam gevonden om haar niet meer naar oorlogsgebieden, te zenden.

Na een uitvoerig gesprek met de bedrijfsarts, waren ze overeen gekomen dat ze zich wilde verdiepen in personen en wat het begrip "geld" met mensen doet.

Dat gesprek is inmiddels acht jaar geleden.

Na één jaar werd de krant overgenomen door een multinational, de fusie kwam sneller dan ze verwachtte, hoewel ze het aan zag komen, was het toch onverwacht.

Een aantal mensen werden ontslagen en Nora was één van hen.

Vanaf die tijd werkte ze als free-lance journalist, voor welke krant of media dan ook.

Het beviel haar prima, de vrijheid om te kiezen, was een luxe, daar raakte ze snel aan gewend.

De intense oorlogsverslaggeving liet ze aan anderen over, zij haalde nu de krenten uit de pap.

Mensen waren zo divers en interessant, dat ze daar géén genoeg van kreeg.

De opdracht die haar werkgever destijds aan haar gegeven had, werd haar levenswerk.

Het was super interessant om te zien wat een tekort of overvloed aan geld met mensen doet.

Ze werkte over de hele wereld, sprak de rijkste mensen en bezocht de armste sloppenwijken, om adembenemende en vooral interessante reportages te maken.

Wat duidelijk was geworden, in al de jaren dat ze als freelancer werkte, was dat geld op zich niet gelukkig maakt.

Als dat zo zou zijn, zouden alle mensen met een tekort aan geld per definitie ongelukkig zijn, en vaak was het tegendeel het geval.

Nora had in haar loopbaan hele ongelukkige "rijke" mensen ontmoet en gelukkige "arme" mensen.

Zij had een bloedhekel aan de woorden "rijk" en "arm".

In haar verslaggeving hield ze het op "extreem vermogend" en "extreem onvermogend".

Wat in haar ogen vriendelijker overkwam, maar niets af deed, aan het verschil.

Wat de vrijheid van freelance werk haar ook gaf, was dat ze kon kiezen wanneer ze met vakantie ging.

De laatste zeven jaar, had ze de maand Januari als vakantie maand gereserveerd. Ideaal, na de feestdagen die ze met familie en sinds mensenheugenis de oudejaarsavond met de vrienden doorbracht, was het een heerlijkheid, om de eerste Januari, wakker te worden met het gevoel de eerst komende maand niets te moeten of te hoeven, alleen maar te mogen.

02.Loskoppelen van de strijd.

Het idee om géén wekker te horen en eruit te moeten om naar het werk te gaan, was al een vakantiegevoel op zich.

Nora liet nooit haar werk helemaal los, dat kon ze niet, maar ze probeerde wel de ontspanning te zoeken. Haar ogen en oren stonden altijd open voor nieuws, wat interessant was om te vermelden.

Jaren geleden had ze de rust gevonden, in het Noord- Westen van Tenerife.

Er waren idyllische kleine dorpen in de Orotava vallei, daar kon ze zich uitstekend ontspannen.

De immens hoge Teide, de hoogste berg van Spanje, gaf haar, samen met de omringende Atlantische Oceaan, de broodnodige rust.

Sinds die tijd was het géén zoeken meer, naar de juiste vakantie bestemming.

Het eiland Tenerife had zoveel diversiteit, het Noorden straalde de rust uit, waar ze naar op zoek was.

De eerste paar jaar, had ze een appartement gehuurd in het complex Pez Azul, even buiten het centrum van Puerto de la Cruz.

Maar de opkomende toeristen stroom van overwinteraars had haar doen uitwijken, naar een houten chalet midden tussen de bananenplantages, op loopafstand van het kleine 'Bollullo' strand. Ze was het hele jaar in het buitenland werkzaam, daarom probeerde ze in de maand Januari zoveel mogelijk de toeristen te mijden.

Dat was moeilijk, Tenerife werd voornamelijk door Engelse en Duitse toeristen bezocht, helemaal door de gepensioneerden die op het eiland de juiste overwinterbestemming vonden. Maar de locatie in het midden van banenplantages minimaliseerde het gevoel, dat ze midden in een vakantieoord was.

Het was een lange relaxte wandeling naar het centrum van Puerto, en terug nam ze regelmatig een taxi, als ze zelf géén auto had gehuurd.

Daar, op dat magische eiland slaagde ze erin om elke keer een plan van aanpak te maken, voor het komende werkjaar.

Een plan was het en bleef het, elke keer weer!

Ze was nog niet aan het werk of het plan was al van de tafel geveegd, door zaken die tussendoor haar aandacht vroegen.

Maar ook nu, zou ze weer proberen om een plan op papier te zetten en kijken of het nu wél tot uitvoer kon komen.

Sinds ze niet meer als oorlogsjournaliste werkte maar als freelance verslaggever van 'extreem vermogende of onvermogende' had ze tóch moeite om haar werk betreffende de oorlogsverhalen los te laten.

Vele verhalen hadden haar gevormd in haar hardheid en het relativeren van de dagelijkse zaken, die een 'normaal' iemand bezig zouden moeten houden.

Sommige verhalen en beelden stonden getatoeëerd in haar geheugen.

Eén verhaal spande de kroon, en gebeiteld in haar geheugen kon tot op de dag van vandaag niet los laten.

Wegens privacy redenen had Nora de naam van de Nederlandse soldaat veranderd in Paul.

Paul had deel uitgemaakt van de vredesmacht van de Verenigde Naties.

In 1992 toen de oorlog uitbrak in het voormalige Joegoslavië, werd hij opgeroepen om naar Kroatië te gaan.

Paul was nog geen dertig jaar oud, sinds vijf jaar getrouwd en de trotse vader van een vier jarig dochtertje.

Het viel hem zwaarder dan ooit tevoren, om zijn thuisfront achter te laten.

Maar de plicht riep, dat wist hij als géén ander, hij was tenslotte beroepsmilitair.

Hij was menigmaal uitgezonden geweest, maar deze keer was het toch anders.

Er was nu een liefdevol thuisfront waar Paul voor moest zorgen en dat bracht alles in een ander perspectief.

Nora was ter plaatse om verslag te doen voor de krant.

Ze had het geniebataljon waar Paul deel van uitmaakte, uitvoerig geïnterviewd.

Zo kwam Nora in nauw contact met verschillende militairen in diverse rangen, waaronder Paul.

Paul had ze zijdelings gesproken en hij was druk bezig met voorbereidingen voor de missie van de volgende dag.

In konvooi zouden ze naar Opatija gaan.

Het konvooi bestond uit een jeep, en drie vrachtwagens met de nodige materialen, die ze nodig hadden voor de werkzaamheden.

Paul reed in de derde vrachtwagen.

Ze waren op weg, er heerste zoals altijd een gespannen sfeer in de vrachtwagen, wanneer ze op missie gingen.

Wat bij het werk leek te horen, was een niet te omschrijven spanning.

Paul reed samen met vijf soldaten van zijn bataljon en iedereen was stil in afwachting hoe de dag zou verlopen.

De snelheid werd aangepast, de weg was vol gaten en bulten, dat maakte het rijden niet makkelijk, maar Paul was dat gewend.

Vele burgers stonden de soldaten op te wachten, in de hoop dat ze iets van voedsel konden krijgen.

Er was een ongeschreven wet, niets te geven aan lokale bevolking, dat was ten strengste verboden.

Deze maatregel was noodzakelijk om ongenode mensen uit het kampement te weren.

In de verte zag Paul een groepje volwassenen en kinderen langs de weg staan.

Langzaam naderde het konvoi, de groep mensen, en een aantal liepen naar de voor hem rijdende vrachtwagens.

Kinderen renden het hardst, om dichtbij de militairen te komen.

Militairen uit anderen landen hadden altijd wel iets te drinken of te eten bij zich, dachten ze, en vaak was dat zo.

Paul lette op dat er géén mensen tussen de vrachtwagens in kwamen, een ongeluk lag in een klein hoekje.

De tonnen wegende vrachtwagen kreeg je niet in een seconde tot stilstand.

In zijn ooghoek zag Paul een klein meisje naar zijn vrachtwagen toe rennen, ze riep iets naar hem en hield haar hand op.

‘Jesti, gladam sam, jesti!’ ‘Eten, ik heb honger, eten.’

Paul keek naar het meisje, die behendig op de treeplank naast zijn deur was geklommen.

Haar hand had ze voor zijn neus gehouden, een vies handje!

Paul keek haar aan en zag in de onschuldig vragende, grijs blauwe ogen, zijn eigen dochtertje.

Hij hoorde haar roepen, ‘Pap, mag ik je reep, toe pap, ik wil hem zo graag!’

Paul had altijd een muesli reep in zijn binnen zak, om een opkomend hongergevoel de kop in te drukken.

Hij greep in zijn binnenzak en zijn vingers zochten de reep die hij die ochtend erin gestopt had.

Op dat moment zag hij in een flits, een enorme vuurbal die insloeg in de eerste vrachtwagen.

Een paar seconden later reed de tweede voor hem rijdende vrachtwagen in volle snelheid achteruit, zodat Paul snel moest reageren om een aanrijding te voorkomen.

In een fractie had hij de auto in zijn achteruit gezet en vervolgens vol gas achteruit gereden. ‘Jezus, mijn jongens’ schoot het door Pauls gedachten.

Het meisje was achterover gevallen en onder de vrachtwagen terecht gekomen, Paul zag dat ook de achteruitrijdende vrachtwagen vóór hem, over het kind reed.

Hij stopte de auto, en rende naar het kind toe, terwijl de granaten hem om de oren vlogen.

Het kind was vermorzeld door het gewicht van beide wagens.

Ze ademde nog en terwijl Paul naast haar knielde om haar op de pakken

hoorde hij, 'Bojim se', 'ik ben bang'.

Grote grijze blauwe ogen keken hem aan met een diepe zucht blies ze haar laatste adem uit. Paul kon niets anders dan het kind in zijn armen nemen en stevig tegen zich aan drukken. 'Nee, mijn God nee.....!'

'Leg haar neer, en kom godverd.... in de auto, we moeten zien dat we uit de vuurlinie komen.

Leg dat kind neer, leg haar in de berm, kom hier, anders gaan we er allemaal aan.

Godverd..... Paul, je kunt niets meer doen, leg haar neer!

Zijn team was in totale paniek, het bombardement werd sterker en sterker, als ze niet allemaal in de berm de dood zouden vinden, moesten ze er als de sodemieter vandoor.

Paul was in het kamp aangekomen en totaal in shock.

Van de eerste vrachtwagen was niets over dan een rokend stuk ijzer en de stank van brandend rubber was sterk. De inzittenden militairen waren allemaal omgekomen in de vuurlinie. Militairen met vrouw en kinderen, ouders en familie die hoopten dat hun geliefde weer veilig thuis te zien, en nu moest Paul, als leidinggevende, het verschrikkelijke nieuws brengen.

Een maand daarna werd hij naar Nederland gestuurd, omdat hij zijn taak als vredes militair niet meer kon vervullen.

In Nederland had Nora hem opgezocht om het verloop van zijn thuiskomst te kunnen verslaan.

Hij was opgenomen in het Sinai Centrum in Amstelveen, het centrum voor veteranen met posttraumatische klachten.

Het Sinai Centrum, oorspronkelijk centrum het Apeldoornsche Bosch, heeft wortels sinds 1909 en is van oorsprong een instelling waar Joodse psychiatrische en verstandelijk gehandicapte kinderen werden opgenomen en behandeld, het centrum was gelegen in Apeldoorn.

In Januari 1943 werden alle patiënten en het Joodse personeel gedeporteerd, waarvan niemand terugkeerde.

In 1960 werd de psychiatrische zorg voor joodse mensen die de Tweede Wereldoorlog hebben overleefd en de zorg voor Joodse met een verstandelijke handicap voortgezet in een Amersfoortse kliniek.

Het huidige Sinaïkliniek is door fusie met de Joodse Ambulante Geestelijke GezondheidsZorg(JAGGZ) en is voornamelijk gespecialiseerd in geestelijke zorg en veteranenzorg.

Thuis was Paul een totaal ander mens, dan vóór hij was uitgezonden.

Hij kon zijn dochtertje niet meer aankijken, hij zag steeds weer de dood in de ogen van het meisje, wat in zijn armen gestorven was.

Er werd een heftige vorm van het PTSS, posttraumatisch stress syndroom, geconstateerd.

Met al de mogelijke therapieën en medicatie hadden de beelden van het meisje, niet uit zijn geheugen kunnen wissen.

Die laatste momenten van dit verloren gegane jonge leven was voor de eeuwigheid getatoeëerd in zich geheugen, het liet hem niet los, ze leek hem te roepen.

‘ Help me, ik ben zo bang!’

In elk meisje van die leeftijd zag hij het kind wat overreden was, terwijl ze om eten vroeg.

Na een tijd was zijn huwelijk daar niet tegen bestand geweest, hij leefde in het isolement van zijn verleden, een kleine flat in Eindhoven was zijn eindstation.

Een gebroken man met een vernielde geest, probeerde van dag tot dag te leven.

Drugs gaven hem een paar momenten van geestelijke rust, tot het hem, door middel van een overdosis, de rust gaf voor altijd.

Paul is op vijfen-dertig jarige leeftijd overleden, omdat hij het trauma van de oorlog en het normale leven daarna, niet meer aan kon.

03. Wat geld kan doen met mensen

Dit was slechts een fractie van de vele oorlogsverhalen die ze gedurende jaren opgetekend had, om het daarna in de media te delen.

Het was ook niet verwonderlijk dat de hardheid haar ziel had vervormd.

Dit stond tot schril contrast met de verslaggeving die ze later moest doen.

Mensen en geld, wat doet het met mensen?

Wat doet het als er een chronisch tekort is voor de dagse dingen, wanneer je niet weet of je eten kunt kopen voor jezelf en je gezin?

Wat doet het met mensen als er een extreme overvloed aan geld is, als je alles kunt kopen wat je wilt?

Wat doet het met mensen, als er ineens over een grote som geld beschikt kan worden, de loterij wint of een grote erfenis jouw kant op komt?

Het had Nora geïntrigeerd, hoe mensen veranderen door het hebben, of juist het niet hebben van een hoeveelheid geld.

In Nederland had ze een stel ontmoet die niet wisten dat ze een erfenis hadden gekregen, let wel, een erfenis met hoofdletters.

Een oudoom, een grootgrondbezitter in Oostenrijk, die zelf géén kinderen had, was overleden.

De notaris van de man had uitgezocht dat er verre familie in Nederland woonde.

Het stel niet wetend van het bestaan van de oudoom, was totaal perplex toen ze te horen kregen, wat de erfenis inhield.

Hectaren aan grond, verschillende vijfsterren hotels en het landgoed met een aantal miljoen aan banktegoeden, naast de aandelen in multinational bedrijven, werden op hun naam gezet, het was duidelijk dat er niet meer gewerkt hoefde te worden.

Het verstand laat vaak te wensen over, als het banksaldo onverwacht stijgt.

Het echtpaar besloot om het landgoed en de opstallen te laten beheren door mensen die daar verstand van hebben.

De notaris zag toe om de juiste mensen voor de juiste plaats te vinden.

Het enige wat het stel kocht was een nieuw huis en twee nieuwe auto's, om let wel, naar hun werk te gaan.

Het werk wat ze deden gaf hen méér dan geld alleen, de voldoening om het werk te doen en géén geld zorgen te hebben, deed hen die beslissing nemen.

De afspraak was om tweemaal op vakantie te gaan per jaar en te werken tot hun vijftigste.

In tegenstelling tot een miljonairszoon van een groot industrieel in de Verenigde Staten, die in luxe en met de kennis van: 'alles kan, geeft niet wat het kost' was opgegroeid.

Toen zijn ouders waren overleden en het voltallig vermogen op zijn naam kwam, had het géén paar jaar geduurd of hij was de meest 'extreem ONvermogende' straatjongen van Los Angeles geworden.

Totaal berooid en met géén cent op zak, was hij in de goot beland!

Deze verhalen vormde het werkende leven van Nora, het veranderde haar leven niet, maar het gaf haar juist inzicht hoe zoet geld kan zijn, maar ook hoe bitter het gif, wat erin zit.

Haar jaren in de Verenigde Staten hadden haar een visie gegeven wat buiten elke realiteit stond.

De mensen met geld lieten het rijkelijk stromen, de heren hadden géén moeite om meerdere vrouwen tegelijk te hebben, de dames hadden géén moeite om het geld van de man uit te geven aan plastische chirurgie met de veronderstelling, dat ze er dan beter uitzagen.

De plastische chirurgie viert hoogtij dagen in de regionen waar geld binnen komt als water uit de kraan, tenminste in het Westen van de wereld.

Er zijn talloze plaatsen waar zelfs géén water uit de kraan komt.

Schoonheid, in welke vorm dan ook, wordt vaak in een adem genoemd met financiële vermogendheid.

04. 'Nee, blijft een Nee'

Nora kijkt op de NS app, om een treinkaartje te kopen naar Schiphol Airport.

Fantastisch middel om naar Schiphol te gaan, ze hoeft niemand te vragen om haar weg te brengen, géén auto op Lang Parkeren, wat een godsvermogen kost per dag.

Gewoon instappen en uit te stappen bij Schiphol om relaxt naar de gate te lopen wanneer het tijd is om te boarden, instappen en afwachten totdat het vliegtuig de startbaan oprolt, voor vertrek.

Dat is luxe!

Wanneer de koffer is afgegeven en uiteindelijk door de douane en de scan controle bent, begint het vakantiegevoel.

Dan ben je echt onderweg!

'Eerst even door de winkels struinen, en kijken of er iets nieuws te koop is, sinds de laatste keer.

Heerlijk de tijd ervoor nemen, er is genoeg tijd om een boek uit te zoeken die geschikt is voor de vakantie.

Binnen een week is het uitgelezen, maar het is in ieder geval een relaxt begin van vier weken, even géén wekker en werk.'

Nora kijkt altijd haar ogen uit bij de parfumafdeling, dames maar zeker ook heren, doen zich te goed aan het aanschaffen van de parfums.

Hele rijen staan te wachten met de boarding kaart in de hand om te mogen betalen.

De prijzen variëren van goedkoop naar extreem duur, althans voor Nora.

Ze heeft er nooit veel geld aan uit gegeven, en dan vindt ze het snel te duur.

Maar de verleiding om toch de boekenkiosk in te gaan was wél groot.

Nora had de laatste periode meer tijd om te lezen gepland, het verrijkt je geest, wat natuurlijk wel afhangt van wat je leest.

Ze wilde niet vóór het slapen naar de televisie kijken, er was trouwens weinig positiefs te zien.

Een laatste uur van de dag werd tegenwoordig gereserveerd voor een leesmoment.

Nou ja moment, het gebeurde dat het boek zo verslavend was dat het bijna licht werd voordat ze het boek weerlegde, en dan nog met tegenzin.

Vaak werd ze 's morgens wakker met het licht aan en het boek op de grond en haar bril scheef op haar gezicht.

Dat waren de momenten waarvan ze realiseerde dat het haar rust gaf.

Een rust waarvan ze duidelijk van genoot, dus met twee boeken extra kon ze de vakantie wel doorkomen.

Op haar boarding kaart staat vermeldt dat het vliegtuig vertrekt bij gate C13, dus ze volgt de borden naar gate C.

Op de hoek is een koffie bar en daar gaat ze even zitten om van de uitstekende cappuccino te genieten, een heerlijk begin van een welverdiende vakantie.

De oploskoffie in de vliegtuigen is van een slechte kwaliteit, waar je nog drie euro voor moet neertellen, dus dit was de laatste voor de komende uren.

Even de telefoon op vliegtuigstand zetten, of eigenlijk maar gewoon uit.

Ze keek naar de telefoon en zag dat ze twee whats app berichten had, één van de buurvrouw die haar nog op de valreep een goede vakantie wenste, en zei dat ze ditmaal haar best zou doen om de planten in goede staat te houden.

Jaren had ze het geprobeerd, maar ieder jaar had Nora bij thuiskomst, of verzopen planten aangetroffen of bosjes verdroogde bladeren gevonden op de vensterbank.

Het was géén punt, veel planten had ze nooit gehad, maar iets van groen in huis, vergrootte toch de huiselijkheid, vond ze.

Ze vond het prima, de buurvrouw legde de post op de keukentafel en hield een oogje in het zeil, als ze voor werk of vakantie weg was.

Alleen dat al, was het waard om bij thuiskomst een groot boeket bloemen voor de buurvrouw en een paar nieuwe plantjes, voor haar zelf, op de markt te kopen.

Het andere bericht was van Joris, de redacteur van een krant waar ze jaren geleden, een buitenlandse reportage, voor gemaakt had.

Nora zag dat hij tweemaal gebeld had en toen maar een whats app bericht had geschreven.

'Nora, bel me even terug, ik moet je spreken!'

Wow, ik MOET je spreken, dat klinkt wel héél dringend!

Ze twijfelde of ze het bericht zou negeren en haar telefoon offline zou zetten.

Als ze dat zou doen, zou Joris, blijven bellen en appen totdat hij haar te spreken had.

Nora kende haar pappenheimers, en Joris kon ze maar al te goed, hij wist niet van ophouden en 'NEE' bestond niet in zijn woordenboek.

Ze besloot toch maar even zijn verhaal aan te horen en dan onmiddellijk de telefoon af te zetten voor werkverkeer.

Ze drukte op het telefoonsymbool en de telefoon ging over, slechts tweemaal, toen hoerde ze de welbekende stem van Joris.

'Ik heb je al diverse keren geprobeerd te bellen, neem jij tegenwoordig de telefoon niet meer op, of is het alleen bij mij?'

‘Goedemorgen Nora, hoor je te zeggen, jij ook goedemorgen Joris, lekker geslapen?’

En nee, ik neem de telefoon zo min mogelijk op, als ik op het punt sta om een maand vakantie te houden.

Dan zou je toch inmiddels wel moeten weten, dat ik altijd de maand Januari niet te spreken ben, althans niet voor werk.

Misschien is het tijd om naar een dokter te gaan, Joris, als je korte termijn geheugen je in de steek laat.

Maar nu ik je toch aan de lijn heb, voordat ik mijn telefoon op vliegtuigstand zet, zeg het maar tegen me, nu het nog kan.’

‘Sorry Nora, dat was ik even vergeten dat je er niet bent, het is inderdaad alweer Januari.

Nora, weet jij nog dat je jaren geleden voor mij, die reportage hebt gemaakt in de Verenigde Staten over jonge mensen die zich laten behandelen voor plastische chirurgie?’

Volgens mij was het Robert Miller, toch?’

Deze Robert Miller staat nu volledig in de schijnwerpers van het roddelcircuit en heeft de internationale media gehaald.

Deze arts, schijnt onder een valse papieren jaren lang het vak van plastisch chirurg uitgeoefend te hebben, hij had er wél voor gestudeerd, maar was niet gepromoveerd als arts.

Zijn welgestelde ouders, hebben het zover gekregen dat hij in zijn jonge jaren tegen een grote hoeveelheid geld, toch zijn bul heeft gekregen.

Daarna is hij jaren actief geweest in verschillende ziekenhuizen, als freelance plastisch chirurg.

Jij hebt jaren geleden een meesterlijk scherp interview met hem gevoerd, dat op alle televisiestations in de U.S. te zien was, en de hoogste kijkcijfers haalde.

Ik zou graag willen dat je er weer heen gaat, en gaat uitzoeken hoe het zit, de man schijnt al een half jaar onvindbaar te zijn als Robert Miller, waarschijnlijk heeft hij na alle commotie een andere naam aangenomen en ik vind dat het een uitgelezen kans voor jou is, om dit uit te spitten.’

Nora was even stil, haar gedachten waren direct bij het interview, wat destijds gevoerd werd.

Natuurlijk kon ze het felle interview herinneren, ze was nog jong en wilde zich in de schijnwerpers werken, als journaliste.

Met die reportage was het uitstekend gelukt, daarna kon ze het werk bijna niet aan.

De aanbiedingen stroomden binnen en ze had het werk voor het uitkiezen.

Actrices, artiesten en mensen met genoeg saldo op de bank wilden zich door de knappe en getalenteerde "chirurg" graag laten opereren, het was vaak schrijnend, maar ook bijna lachwekkend, om te zien wat het uiteindelijk resultaat was.

Ze had een vrouw gesproken, die zich zeventien keer door Robert Miller had laten opereren, ze wilde op de "Barbie pop" lijken, waar ze in haar jonge jaren veel mee gespeeld had.

Ze was zo toegetakeld, anders had Nora het niet kunnen verwoorden, dat er totaal géén mimiek meer mogelijk was.

Haar oogleden waren zo strak getrokken, dat ze die 's nachts niet kon sluiten, als ze wilde slapen.

Haar lippen zagen eruit als de lippen van Donald Duck, een gewone kop koffie kon ze niet meer drinken, maar moest al het vocht wat ze dronk, door een rietje, naar binnen zuigen.

Het had de vrouw vele tienduizenden dollars gekost om eruit te zien zoals zij wilde, en naar haar volle tevredenheid.

Robert Miller, vond totaal geen probleem om aan de wensen van zijn gefortuneerde klanten te voldoen, zolang het saldo op zijn bankrekening er maar gestaag door groeide! Of het ethisch verantwoord was, kwam niet ter sprake!

Nora had de bekendheid aan dat interview te danken, maar tegelijkertijd was het een weerzinwekkend en walgend onderwerp, geld maakte de arts gelukkig en zijn werk maakte de rijke cliënt gelukkig, maar het was walging ten top!

Nu wilde Joris dat zij die verschrikkelijk op geld beluste man, ging zoeken en aan de tand voelen?

'No way, Joris, ik heb het helemaal gehad met die praktijken van die engerd.

Buiten dat, ik sta op het punt om in het vliegtuig te stappen om een maand géén werk te horen en te zien.

Het lijkt mij verstandiger dat je één van de jongere journalisten op die klus zet.

Ik pas hiervoor, ik heb mijn lesje geleerd met dit soort figuren.

Joris, doe je best, vindt iemand anders!

Ik ben niet beschikbaar voor de maand Januari, succes, Joris!

Voordat Joris had kunnen antwoorden, had Nora de telefoon opgehangen en meteen uitgeschakeld.

Ze moest er niet aan denken om naar de Verenigde Staten te moeten vliegen en in privéklinieken te speuren waar Robert Miller zijn praktijken ten uitvoer bracht.

Vol walging had ze gezien, hoe hij zijn cliënten verminkte, tot levende zombie poppen.

*Hij was moeilijk te traceren geweest, uiteindelijk had ze hem gevonden in
Het First Surgical Memorial Hospital in Miami, Florida.*

*Ze wilde dit achter zich laten, het was jaren geleden en nu werkte ze op een ander
niveau.*

*Verhalen opschrijven en interviews optekenen van mensen wiens leven totaal
veranderd waren, door middel van een groot kapitaal.*

Of mensen die kapitalen gewend waren en zo leefden dat ze in de goot belanden.

Dit soort verhalen spraken haar aan, en zo wilde ze haar geld verdienen.

*Ze wilde eerst eens genieten van haar welverdiende vakantie, en het houten chalet
tussen de banenplantages, gaf haar die rust.*

*'s Avonds een plaatselijke guachinche bezoeken voor een hapje eten en verder de
rust zou haar goed doen, dan kon ze er weer tegen aan, de komende maanden van
het jaar.*

Haar gedachten werden verstoord door de luidspreker.

*'Willen alle passagiers voor de vlucht naar Tenerife Zuid, HV 6672, zich naar gate
C13 begeven? We beginnen met boarden.*

Passagiers voor Tenerife Zuid, naar gate C13, graag.'

05. Plaats van bestemming.

Elke keer keek ze er weer van op, hoe mensen met vakantie gaan.

Terwijl er maar één handbagage is toegestaan, weten sommige mensen, daar tussendoor te glippen.

Nora had haar rugtasje op haar rug en de koffer in de bagageruimte.

Verder had ze niets nodig, en wanneer ze wel iets miste, was het in overvloed te koop, op het eiland.

Elk jaar was ze verbaasd over de te koop aangeboden artikelen.

Er waren twee grote Ikea winkels in het noorden van het eiland.

Nora ging er elk jaar heen en zag dezelfde meubels als in de Nederlandse filialen.

In Chicago had ze ook eens een Ikea winkel bezocht, en het viel haar op dat de eetkamer stoelen die zij zelf bij de Ikea in Amersfoort had gekocht, in verbrede vorm te koop hadden gestaan, in Chicago.

De bedden, stoelen en alle zitmeubelen waren aangepast aan de lichaamsbreedte van de gemiddelde Amerikaanse burger.

Dubbelbreed dus.....

Haar vlucht van Amsterdam Airport vlucht zou ze ook nooit vergeten, ze was als bijna laatste ingecheckt en had plaats achter in het vliegtuig met bestemming Chicago airport O'Hare.

Vanaf die tijd boekt ze een businessclass stoel, géén gelazer meer met het overtollige vet wat tegen me aankleeft van een mede passagier.

Het was schemer donker, toen Nora met haar koffer het vliegveld verliet.

Ze had lang moeten wachten bij de autoverhuur.

De vakantiegangers werden ongeduldig, toen ze de uitleg van de dame achter de balie, niet begrepen.

Het is altijd lachwekkend, vond ze, dat vakantiegangers er van uitgaan dat de medewerkers van verhuurbedrijven, alle talen spreken.

Spaans en Engels is géén probleem natuurlijk, maar deze Franse toeristen hadden daar een andere mening over.

Uiteindelijk vertrok het stel naar de parkeerplaats waar de huurauto's klaar stonden voor hun tijdelijke gebruikers.

Voor Nora was er géén taalprobleem, ze sprak haar talen, dat moet ook wel, als je in het buitenland je geld verdiende.

Het duurde dan ook niet lang of ze startte de auto en reed de parkeerplaats van het vliegveld af richting de TF-5, Santa Cruz en dan richting Puerto de la Cruz.

Vóór de afrit Puerto de la Cruz nam ze de afslag naar

El Rincón en even later parkeerde ze de auto vlakbij het gehuurde chalet.

De eigenaars wonen op het zelfde stuk grond, in een traditioneel gebouwd Canarisch huis.

De man, Cesar, kwam al aangelopen en maakte het hek open om de auto veilig, binnen het hek te parkeren.

Hij overhandigde de sleutel en heette haar welkom., Nora gaf hem een stuk 'Old Amsterdam' kaas wat ze elk jaar voor hem en zijn vrouw meebracht.

De twee voorgaande jaren had ze met veel plezier van het houten chalet gebruik gemaakt en dat zou haar zeker nu ook weer lukken.

Binnen stond een mand met de eerste boodschappen op de keukentafel,

een fles water en witte wijn koud in de koelkast, en fruit op de schaal.

De volgende morgen, als ze uitgeslapen was en de kleding op zijn plaats gehangen en gelegd was, zou ze boodschappen gaan halen voor de eerste paar dagen.

06. Tijden veranderen!

Wat een heerlijke nacht had Nora achter de rug.

Wakker worden van de zon die door een kier van de gordijnen naar binnen gluuert, de stilte die je bijna kunt horen, doet haar meteen beseffen, dat ze in haar favoriete vakantieverblijf is.

Nora schoof de gordijnen open en ziet een hemelsblauwe lucht met een enkele wolk, rond de top van de besneeuwde Teide.

Ze kan zich geen betere plek bedenken waar je zo tot rust komt, als in het noorden van het eiland.

De hectiek van het zuiden met het drukke uitgaansleven, heeft ze al jaren achter zich gelaten.

In de eerste maand van het eerste jaar had ze op aanraden van een jongere collega, een appartement geboekt nabij Playa de las Americas, in het zuiden van het eiland, een drama was het geworden.

's Avonds een horde dronken jongelui die probeerden hun kamer te vinden.

De muziek dreunde, je pas gegeten eten, weer je slokdarm in.

Er was géén ontkomen aan, nergens was een plek van rust.

Na een week had ze het wel gezien en na informatie bij het toeristenbureau had ze de bus naar het noorden genomen, om daar de overige drie weken de rust proberen te vinden, waar ze naar op zoek was.

Ze had wel voor de hele maand geboekt en betaald, maar dat verlies moest ze maar op de koop toe nemen.

Het was een verademing om de eerste avond ongestoord door te brengen.

Hier en daar was wel wat muziek te horen, maar dat was aangenaam en ze neuriede mee op de bekende klanken van de jaren zeventig muziek.

Het was duidelijk dat de oudere garde vakantiegangers zich hier meer op hun gemak voelden.

En Nora hoorde nu eenmaal tot die leeftijdsgroep.

Ze was eenenvijftig lentes, toen ze het Noorden ontdekte, sindsdien was de vraag waarheen de reis zou gaan, al bij voorbaat ingevuld.

Dat was alweer zeven jaar geleden en het fijne is, als je ieder jaar terug komt naar dezelfde plaats, de mensen je beginnen te herkennen.

Wanneer ze naar beneden het centrum loop en even een pitstop inlast, bij Mimi en Harald, twee ondernemende Oostenrijkers, die een kleine pasteleria hebben, met heerlijk koffie, hoefde ze niets te zeggen.